

Néha futni könnyebb, mint egy beszámolót megírni.

Honnan is kezdjem?

Az ötlet, hogy körbefussuk a Balatont, tavaly szeptemberben fogalmazódott meg. Ebben az évben az Ultrabalaton versenyszervezői nem pontosan követték a verseny útvonalával a Balaton partját, így az északi partot egy kicsit nagyobb ívben kerültük meg, a kijelölt versenytáv összesen 220,9 km lett. Az nem volt kérdés, hogy céges csapatváltóban teljesítsük a feladatot, csak az, hogy kik legyenek a tagok. Így elkezdődött a csapattagok toborzása, versenyszabályzat tanulmányozása, szállás előre foglalása, feltételek vázolóása, szponzor keresése stb. Ezt nem is szeretném tovább részletezni, mert nem is ez a lényeg. Végül 6 fővel nevezünk a futásra, akkor még 3 férfi és 3 nő összeállításban. A Dunántúli Postás SE azonnal mellénk állt és támogatott célunk megvalósításában. A felkészülési időszakban voltak olyan csapattagok, akik sérülés miatt kiestek, de szerencsére sikerült őket pótolnunk, így végül 2 férfi és 4 nő lett a szuper csapatunk (DPSE-Futeam). A szép az volt benne, hogy személyesen csak ketten ismertük egymást...

A verseny előtti nap

Az Ultrabalaton egy 3 napos rendezvény, ahol az első nap a chip felvétel, térszertaparti, helyszín felmérése..., tehát inkább csak a versenyre hangolódás volt. Elkészültek az első közös fotóink, a híres ULTRABALATON felirat és a célkapu előtt.

Este a szálláson összeültünk és megbeszéltük a csapattal a már jól előre eltervezett és sokszor átdolgozott szakaszbeosztásokat (a hivatalosan kialakított 32 szakaszból ki melyik szakaszt futja). Ekkor már egyikünk sem volt nyugodt. Tudtuk, hogy ezt csak úgy lehet teljesíteni, ha semmi hiba nem jön közbe. Mindenkinek szigorúan tartani kell magát a tervhez. Senki nem tévedhet el, a váltópontra mindenkinek oda kell érnie stb. ...

Éjszaka már nem sokat alkuadtunk, mindenki fel volt pörögve.

A verseny

És elérkezett az a bizonyos reggel. Mindenki tette a dolgát, készülődött. Vágni lehetett a feszültséget. A csapat kettéoszlott. Az egyik fele a rajt helyszínére, a másik pedig az első váltópontra érkezett. Szombaton 07:10-kor elkezdtünk futni és vasárnap 03:37-ig meg sem álltunk. A kör akkor zárult be. ☺

Szuper csapatunk volt. Mindenki nagyon fegyelmezetten teljesítette a rá kiosztott szakaszokat, pedig nem volt egyszerű. Senki nem panaszkodott, nyafogott. Amikor volt 1-2 fennakadás (váltópontra nem ért oda a váltó, a futót szállító autó egy kicsit eltévedt stb.) nem a hibát, hanem a megoldást kerestük és szinte azonnal meg is oldottuk. A feladatot nagyon megnehezítette a nagy meleg. Nap közben mintha katlanban futottunk volna. Árnyék nem volt, a váltópontokon sem. Ez mindenkit megviselt. Alig vártuk, hogy besötétedjen. Ekkor már a déli parton voltunk és fejlámpákkal róttuk a kilométereket. Itt már érezhetően mindenki felszabadult egy kicsit.

Jóval a tervezett időn belül futottunk. A Balaton gyönyörű volt, mint mindig, Életre szóló élményt szerezünk.

Az érzés

Próbálom visszaadni, hogy 1-1 sokadik táv futásánál mit érez az ember, de nagyon nehéz:

Próbálsz bemelegíteni, de már nincs erőd. Az izmaid már teljesen összeálltak. Az előző futást nem sikerült lenyújtani, mert indulni kellett a következő váltópontra. A váltóponton megcélzod a kihelyezett mobil wc-t, és izgulsz, hogy sorra kerülj, mire a futó beérkezik, akit váltanod kell. Iszol egy kicsit, de már nem sokat, mert különben lötyög minden a hasadban... gyorsan ellenőrzöd a cipőfűződet. Aztán, elgondolkodsz azon, hogy enni is kellett volna valamit, de most már nem szabad, mert mindjárt futsz... majd legközelebb. Majd meghallod a neved a távolból, kiált az egyik csapattársad, hogy itt a várva várt futó, indulni kell. A térded fáj, a bokád hasogat egy kicsit, a combod remeg, majd úgy egy 5-600 méter után bemelegszel. Aztán csak futsz, és koncentrálsz, hogy ne tévedj el. Lehagysz egy csomó embert, szuper érzés! Majd érkezik egy száguldó ember, aki téged hagy le. Próbálsz tartani a tempóját, de nem tudod ... megállapítod, hogy biztos 12 fős váltóban fut és ezt az egy szakaszt kapta, menjen csak... attól még te vagy a jobb. Futsz tovább, meleg van... úgy érzed már legalább 6 km-t futottál, ránézel az órádra és látod, hogy csak 2,1 km-t mutat a kijelző. Ez nem lehet igaz, gondolod, majd összeszeded magad, odafigyelsz a légzésre, a következő frissítőpontra koncentrálsz, meg arra, hogy nem hagyhatod cserben a csapattagokat – nem lehetsz a leggyengébb láncszem. Eszedbe jut, hogy vittél magaddal energia zselét végszükség esetére, de aztán mégsem mered kipróbálni, kitudja milyen hatással lenne rád. Innentől kezdve már azon gondolkodsz, hogy mennyivel könnyebben tudnál futni, ha nem cipelted volna magaddal ezt az energia bombát (ami egyébként max. 20 gramm lehet). És még mindig futsz, igyekszel nem arra gondolni, hogy mennyi van még hátra, hiszen „az út is számít, nem csak a megérkezés”. Izzadsz, a bogarak ragadnak rád, néhányat le is nyelsz... szárad a szád, inni is kéne már. Aztán meglátod a váltóponatot, még a végét megnyomod, mosolyogsz, a társad már vár. A chipet átadod, kiáltasz neki egy HAJRÁ-t és kezdődik minden előlről...

Eredmény

A 220,9 km-t 20 óra 32 perc alatt teljesítettük hatan.

Az induló 186 céges váltó csapatból az 51. helyet sikerült megszereznünk (úgy, hogy a 4 fős és a 12 fős csapatok is egy kategóriába tartoztak). Összetettben a csapat a 213. helyezést érte el a 796 csapatból. Büszke vagyok a csapatunkra, köszönöm, hogy velük futhattam.

Köszönjük a támogatást a DPSE-nek.

DPSE Futeam csapattagok:

Galambos Tímea
Gémes Renáta
Kissné László Krisztina
Klászné Herbert Anita
Németh Zsolt
Ujj Tibor

És itt már a befutóéremmel, hajnalban, boldogan

Klászne Herbert Anita